

РЕШЕНИЕ

№ 658

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 17.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7817** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Сдружение „Национален Център за Социална Рехабилитация” [населено място], ул „Х. Б.” № 8, представлявано от П. С. З., срещу съдебно решение от 04.10.2012 година, постановено по н.а.х.д. № 12648 по описа на СРС за 2012 година, 105 състав. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 29-[ЕГН] от 03.02.2012 година на изпълнителния директор на Изпълнителна Дирекция ”Главна инспекция по труда”, с което на касационния жалбоподател на основание чл. 416, ал. 5 вр. ал. 1 от КТ за нарушение на чл.415, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на съдебното решение. Твърди се, че СРС неправилно е изтълкувал и приложил разпоредбите на чл. 415, ал. 1 от КТ, тъй като не е безспорно установено, че отправеното предписание за изпълнение е надлежно получено от адресата му. Посочва се още, че протоколът за извършена проверка не е връчен лично на работодателя съгласно чл. 416, ал. 3 от КТ, поради което твърдяното предписание не е стигнало до знанието му. Излага се твърдение, че в наказателното постановление е допуснато нарушение на чл. 24 от ЗАНН, тъй като административнонаказателната

отговорност е лична и наказанието би следвало да се наложи на конкретно физическо лице – представител на посоченото сдружение, което съставлява съществено процесуално нарушение, тъй като субектът на нарушението не е конкретизиран. Иска се отмяна на решението и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът - Сдружение „Национален Център за Социална Рехабилитация”, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна..

Представителят на СГП - прокурор Никова изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал.2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от процесуално легитимирано лице и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

С наказателно постановление № 29-[ЕГН]/03.02.2012г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна Дирекция ”Главна инспекция по труда” на основание чл.416, ал.5 вр. ал. 1 от КТ за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ на Сдружение „Национален Център за Социална Рехабилитация” [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за това, че сдружението в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ не е изпълнило даденото на основание чл. 404, ал.1 от КТ задължително предписание № 11, а именно „да се изплати начисленото по ведомост за м. юли 2011г. трудово възнаграждение на всички служители към „Център за настаняване от семеен тип” [населено място] или гарантираният минимум в размер на 60 на сто от brutните им трудови възнаграждения, но не по-малко от минималната работна заплата за страната съгласно чл. 245, ал. 1 от КТ”. Това обстоятелство е установено на 19.10.2011г. при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство по документи в сградата на ИА „Г.”, като преди тази проверка на касатора било издадено задължително предписание, дадено на основание чл. 404, ал.1 от КТ с протокол от извършена проверка № 2422/25.08.2011г. от Дирекция „Инспекция по труда” [населено място]. Срокът за изпълнение на даденото предписание е бил 10.10.2011г., като от представените от работодателя документи с писмо изх.№074-21 от 19.10.2011г. административният орган е установил, че работодателят не е изплатил гарантирания минимум в размер на 60 на сто от brutните трудови възнаграждения за месец юли 2011г. на работниците и служителите към „Център за настаняване от семеен тип” [населено място]. Въз основа на констатираното неизпълнение на даденото задължително предписание бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 29/[ЕГН] от 21.11.2011 г. за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ и издадено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/03.02.2012 г.

С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/03.02.2012 година, издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна Дирекция ”Главна инспекция по труда” като правилно и законосъобразно.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като

постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са налице основания по чл.34 ЗАНН за недопустимост на административно-наказателното производство или основания за погасяване по давност на извършеното нарушение.

За да постанови обжалваното съдебно решение районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Съдът е описал фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Обсъдени са показанията на разпитания свидетел. От събраните по делото доказателства съдът е приел, че по делото безспорно е установено извършеното административно нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ, а именно жалбоподателят не е изпълнил задължително предписание № 11, дадено му с Протокол за извършена проверка №2422/25.08.2011г. и срок на изпълнение - 10.10.2011г., като след извършени проверки съответно на 19.10.2011г., 17.11.2011г. и на 22.11.2011г. административният орган е установил, че даденото предписание все още не е изпълнено. Наред с това, както в хода на извършената проверка по спазване на трудовото законодателство, така и в производството пред първоинстанционния съд, а и в производството пред настоящата инстанция не са представени доказателства, от които да може да се направи извод за изплащане на трудовите възнаграждения на служителите на „Център за настаняване от семеен тип” гр. арна, начислени по ведомост за м. юли 2011г.

Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последващи проверки по документи съответно на 19.10.2011г., 17.11.2011г. и 22.11.2011г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

За неоснователни следва да се приемат възраженията на касатора относно това, че наказанието е следвало да се наложи на конкретно физическо лице. Адресат на предписанието по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е работодателят. Физическо лице – представител на дружеството, не се явява задължено лице и административнонаказващият орган правилно е приел, че Сдружение „Национален Център за Социална Рехабилитация” [населено място] не е изпълнило задължително предписание на осн. чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, тъй като към него е структурното звено „Център за настаняване от семеен тип” [населено място].

Настоящата инстанция не споделя доводите на жалбоподателя, че протоколът за извършената проверка не е връчен на работодателя. Видно от пълномощно рег. №1873 от 24.06.2011г., председателят на Национален Център за Социална Рехабилитация” [населено място] е упълномощил, лицето М. В., да получава и подписва протоколи и актове.

Обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Същото не страда от касационните пороци, посочени в жалбата. Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите направени от първоинстанционния съд, поради което не следва да ги преповтаря. Същите са последователни и непротиворечиви. Подкрепят се от събраните по делото гласни и писмени доказателства. След правилна индивидуализация и преценка характера и тежестта на нарушението, административнонаказващият орган е наложил наказание

приблизително в минималния размер на предвидената от съответната санкционна норма имуществената санкция. Правилни са изводите на въззивния съд по фактите, приложението на материалния закон и издаването на наказателното постановление и акта за установяване на административно нарушение от компетентни органи и при спазване на процедурата.

По всички гореизложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното съдебно решение.

Воен от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВА В СИЛА решение от 04.10.2012 година, постановено по н.а.х.д.№12648 по описа на СРС за 2012 година, 105 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 29-[ЕГН]/03.02.2012г. на изпълнителния директор на Изпълнителна Дирекция "Главна инспекция по труда", с което на основание чл.416, ал. 5 вр. ал. 1 от КТ за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ на „Национален Център за Социална Рехабилитация" [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.